

ТРИТЕ ПРАСЕНЦА

Превод от английски: Вера Славова, 1984

chitanka.info

Имало едно време една стара свиня, която имала три малки прасенца и понеже нямала достатъчно храна за тях, тя им казала, че е по-добре да тръгнат по света да си търсят щастиято.

Първо тръгнало най-голямото прасенце. И като припкало по пътя, срещнало един човек, който носел сноп слама. Много учтиво то помолило:

— Бъдете така добър, господине, дайте ми тази слама да си направя къща.

Като видял колко възпитано е прасенцето, човекът му дал сламата и то се заловило за работа и си построило хубава къща.

Когато къщата била готова, случило се да мине един вълк.

Той видял къщата и надушил прасенцето вътре.

Почукал на вратата и казал:

— Прасенце! Прасенце! Пусни ме да вляза! Пусни ме да вляза!

Прасенцето надзърнало през ключалката, видяло грамадните му лапи и отговорило:

— Не! Не! Не! И върха на зурличката ми няма да видиш!

Вълкът се озъбил и казал:

— Тогава ще пухтя и ще духтя, докато съборя къщата ти!

И наистина запухтял и задухал и къщичката се разхвърчала.

А вълкът изял прасенцето и продължил пътя си.

После и второто прасенце тръгнало и срещнало един човек, който носел наръч клонки, и учтиво го помолило:

— Бъдете така добър, господине, дайте ми тези клончета да си направя къщичка.

Като видял колко възпитано е прасенцето, човекът му дал клонките; и прасенцето се заловило за работа и си построило хубава къщичка.

Случило се, че когато къщичката била готова, вълкът минал край нея, видял я и надушил вътре прасенцето.

Почукал на вратата и казал:

— Прасенце! Прасенце! Пусни ме да вляза! Пусни ме да вляза!

Прасенцето надникнало през ключалката, видяло големите зъби на вълка и отговорило:

— Не! Не! И върха на зурличката ми няма да видиш!

Вълкът се озъбил и казал:

— Тогава ще пухтя и ще духтя, докато съборя къщичката ти!

И наистина задухал и запухтял, и къщичката се разхвърчала.

Вълкът изял прасенцето и продължил пътя си.

Накрая и третото прасенце тръгнало и срещнало един човек, който носел куп тухли, и учтиво го помолило:

— Бъдете така добър, господине, дайте ми тези тухли да си направя къщичка.

Като видял колко възпитано е прасенцето, човекът му дал тухлите и прасенцето си построило хубава къщичка.

И така се случило, че когато къщичката била готова, минал вълкът, видял къщичката и надушил вътре прасенцето.

Пак почукал на вратата и казал:

— Прасенце! Прасенце! Пусни ме да вляза!

Прасенцето надникнало през ключалката, видяло грамадните очи на вълка и отговорило:

— Не! Не! Не! И върха на зурличката ми няма да видиш!

— Тогава ще пухтя и ще духтя, докато съборя къщичката ти! — озъбил се вълкът.

И пак пухтял и духал. И пак пухтял и духал. И пухтял, пухтял и духал, духал, но къщичката не се съборила. Накрая така се задъхал, че не могъл вече ни да пухти, ни да духти. Тогава помислил малко и казал:

— Прасенце! Знам една нива, където винаги има чудесни репи.

— Наистина ли? — попитало прасенцето. — И къде е тя?

— Ще ти я покажа — казал вълкът, — ако си готово в шест часа утре сутринта, ще дойда да те взема да отидем заедно на нивата на Смит и ще си наберем репи за обяд.

— Много ти благодаря — казало прасенцето. — Ще бъда готово точно в шест часа.

Но прасенцето не се оставило да го измамят, то станало в пет часа, изтичало до чифлика на Смит, извадило си репи и вече закусвало с тях в дома си, когато вълкът почнал да хлопа на вратата му и да вика:

— Прасенце! Прасенце! Готово ли си?

— Готово ли? — казало прасенцето. — Какъв мързеливец си ти!

Аз ходих на нивата и вече се върнах и сега имам пълна паница с репи за закуска.

Вълкът почервенял от яд, но решен да изяде прасенцето, отговорил безгрижно:

— Радвам се, че ти харесват, но знам нещо по-вкусно от тях.

— Наистина ли? — казало прасенцето. — И какво е то?

— Едно чудесно ябълково дърво в градината на Мери с най-сочните и най-сладките ябълки. Ако си готово в пет часа утре сутринта, ще дойда да те взема и да си наберем заедно ябълки.

— Много ти благодаря — казало прасенцето. — Сигурно ще бъда готово точно в пет часа.

Но на сутринта то рано-рано се разбързalo и още нямало четири часа, когато тръгнало да си набере ябълки. Но и вълкът не се оставил втори път да го измамят и тръгнал също в четири часа. Прасенцето било напълнило едва до половината кошничката си, когато видяло вълкът да се задава по пътя, облизвайки уста.

— Здравей! — казал вълкът. — Вече си тука! Рано пиле! Хубави ли са ябълките?

— Много са хубави — казало прасенцето. — Ще ти хвърля една да опиташ.

То я хвърлило толкова далече, че докато вълкът я догонил, прасенцето успяло да скочи долу и да избяга в къщи с кошничката си.

Вълкът бил страшно разгневен. Но на другата сутрин отишъл до къщичката на прасенцето и с меден глас му казал:

— Прасенце! Прасенце! Ти си толкова умничко, че искам да ти купя армаган. Ако искаш да отидем заедно на панаира днес след обяд и ще си го получиш.

— Много ти благодаря — казало прасенцето. — Кога ще тръгнем?

— Точно в три часа — казал вълкът. — Гледай да бъдеш готово.

— Ще бъда готово преди три — подхилило се прасенцето.

И наистина било. То тръгнало същата сутрин, отишло на панаира, люляло се на лулка, много се забавлявало, купило си бутало за масло и припнало към дома си много преди три часа. Но точно когато стигнало върха на хълма — какво да види, — вълкът се изкачвал насреща му, задъхан и почервенял от гняв.

Нямало къде да се скрие освен в буталото за масло; намъкнало се вътре и тъкмо да го захлупи, буталото почнало да се търкаля надолу по хълма — тамбур-ламбур, тамбур-ламбур!

Разбира се, прасенцето заквичало вътре, а когато вълкът чул писъците и видял буталото да се търкаля срещу него — тамбур-ламбур, тамбур-ламбур — така се изплашил, че си подвил опашката и търтил да бяга.

Но все пак бил твърдо решен да си хапне прасенце за обяд, затова на другия ден отишъл до къщичката на прасенцето и се извинил, че не могъл да удържи обещанието си да отиде на панаира, защото нещо страшно, ужасно, кошмарно се спускало насреща му със страшен шум.

— О! — казало прасенцето — това трябва съм било аз! Скрих се в буталото, щом те видях да идваш, а то се търколи! Съжалявам, че съм те уплашил!

Това вече било твърде много. Силно разгневен, вълкът започнал да се върти около къщичката и да се кълне, че ще влезе през комина и ще изяде прасенцето за вечеря. Но докато се катерел до покрива, прасенцето наклало силен огън и сложило върху него един казан, пълен с вода, да заври. И когато вълкът започнал да се спушта през

комина, прасенцето вдигнало капака и, „пльок“, вълкът паднал във връщата вода.

Прасенцето захлупило пак капака, сварило вълка и го изяло за вечеря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.